

SZÁM.

KIS TRAP

KIS TESTVÉREK. (Lásd a 406. lapon.)

A TÁNCZESTÉLY.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

EJÉL után következett a szünóra s Gizike ekkor már komolyan gondolt arra, hogy megszökik, mert már alig bírt megállani a lábán; feje kábult, szeméire álmom nehezedett s nagy erőfeszítésbe került, hogy csak félig-meddig is okosan feleljen a hozzá intézett kérdésekre. Atyja látta ezt s gondolván, hogy már elég volt a leczkéből, így szólt hozzá:

— Kedves leányom, talán jó lesz már lefeküdnöd, fáradt vagy.

Gizike azonban, látván, hogy atyja sajtáságosan mosolyog e szavaknál, megemlékezett tegnap mondott dícsékvő szavaira s gyorsan felelé:

— Oh nem, apácskám, nem vagyok fáradt, egy csöppet sem!

Épen ekkor jött oda Gazsi bácsi, egy jó kedvű öreg ur, ki eddig a játszósobában kártyázott s most hallván Gizike szavait, vidáman mondá:

— Annál jobb, ha még nem vagy fáradt, kicsikém! Mert most rajtunk öregeken a sor, mi is megpróbáljuk, tudunk-e még valamit.

A zene épen megszólalt s Gazsi bácsi öreg lábai daczára ugyancsak járta a csárdást és keringőt, a társaság pedig vígan tapsolt és éljenzett, mikor az öreg urat a kis leánnyal táncolni látta. Roppan mulatságosnak találta ezt mindenki, csak Gizike nem. Minden tagja zibongott a fáradságtól, azt hitte, össze kell rognia, ha pedig egy-két perczeleült, úgy tetstett neki, hogy a fél viláért sem bír

többé lábra állani, Pedig mégis meg kellett tennie, mert a többiek körülötte még épen nem látszottak fáradtagnak s neki a többiekkel kellett mulatni. Soha ilyen keserves mulatságot!

Egyik táncz után Gizike, hogy kissé fölödítse magát, kilépett az erkélyre, mely a teremből a kert felé nyílt. Gazdag lombozatu virágok, folyondárok díszlettek az erkélyen s a kis leány félig elrejtözve a virágok mögött, az erkély korlátjára támaszkodott megpihenni.

Már virradni kezdett, körülbelül négy óra lehetett. Gizikének eszébe jutott, hogy tegnap délután négy órakor kezdett tánczolni s ime megvirradt és még mindig tánczol. De aztán az is eszébe jutott, hogy hiszen ez mindössze is egy fél nap, pedig ő azt mondta hogy három napig sem fáradna belé. Kezdte belátni, hogy nagy bolondság volt ilyet mondani. De azért még mindig nem akarta magát legyőzöttnek vallani, készült visszamenni a terembe, remélve, hogy most már nem fog sokáig tartani ez a rettenetes mulatság. A zene már ismét szólt odabent s Gizike hallotta, hogy nevét kiáltja valaki... bizonyosan Gazsi bácsi.

— Mindjárt megyek . . . mindjárt . . . gondolá . . . csak még egy fél perczelekéig pihenek.

Oda támaszkodott a karfára — — de többé nem volt ereje fölemelkedni, lábai összecsuksoklottak, térdre esett s fejét karjaira hajtvá, a következő pillanatban már mély álmom nyomta el. Haja borzasan függött lefelé, térdét vágta a kemény kő, — de ő nem érzett semmit, teljesen ki volt

merülve s föl nem ébredt volna, akár ha ágyuznak is közelében.

Szülei ezalatt, nem látván a kis leányt a teremben, azt hitték, hogy elosont és lefeküdt; nem gondoltak tehát többé reá. Gizike abban a kényelmetlen helyzetben aludt volna talán egészen délig is, ha a kertész, ki szokása szerint korán reggel dolgozni kezdett a kertben, meg nem pillantja.

Az öreg kertész hamarjában nem is tudta, mire vélje, hogy a kis leányt olyan furesa helyzetben látja ott az erkélyen. Jó ideig csak nézte, várva, hogy Gizike végre megmozdul; de mikor sokáig hiába várt, megijedt s azt hitte, hogy valami baj történt. Sietett tehát a házba s Julis szobaleánynak mondá, hogy nézzen utána, mi baja van Gizike kisasszonynak, aki ájultan hever az erkélyen.

Julis ijedten szaladt a terembe, hol a társaság még javában mulatott. Mindenki meghökkent, mikor a szobaleányt olyan rémült képpel látta belépni s még inkább, mikor Julis elmondta, hogy Gizike nem alszik ágyában, hanem itt van az erkélyen, valami nagy baja történt.

Mindnyájan siettek ki az erkélyre s valóban ott volt Gizike, térden állva, a karfához támaszkodva, látszólag eszméletlenül.

— Elájult! kiáltá egyik vendég. Hamar, vizet!

— Nem szükséges, szólta az apa, ki ezalatt a kis leányhoz lépett. Alszik, nincs semmi baja. Le kell fektetni s meglássátok, aludni fog délig, nem fog fölébredni még akkor sem, ha elviszitek és levetkőztetitek.

Igaza volt. Julis ölbe fogta a kis leányt, elvitte hálósobájába, levetkőztette, le is fektette s Gizike föl sem nyitotta szemét. És azután aludt, mélyen aludt sokáig. Már dél is elmúlt, a többiek, kik később feküdtek le, már mind fölkeltek, a vendégek egy része már el is utazott, a többiek már meg is ebédeltek és Gizike még mindig aludt. Végre délután, épen ozsonna idején fölébredt. Még ekkor is kábult volt kissé s hamarjában nem tudta, reggel van-e vagy este. De azért csak föl kellett kelni és kimenni, mert a szomszéd szobából vig beszélgetés hallatszott.

Nagy társaság volt még együtt s most már mindenki tudta hogy az apa szándékosan fogta szavánál a dicsekvő gyermeket, ki szeretett mindig nagyokat mondani. Midőn tehát Gizike belépett a szobába, az egész társaság vig nevetéssel fogadta, úgy hogy a szegény kis leány fölig pirulva s halálig szégyenkezve, hamar vissza akart futni; de apja magához hívta.

— Ne fuss el, kis leányom, mondá. Jöjj inkább ide és valld meg, hogy végre beláttad, mily fonák dolgokat beszélteél sokszor. Remélem, nem fogsz többé olyanul dicsekedni, amit nem bírnál teljesíteni, ha szavadnál fognak.

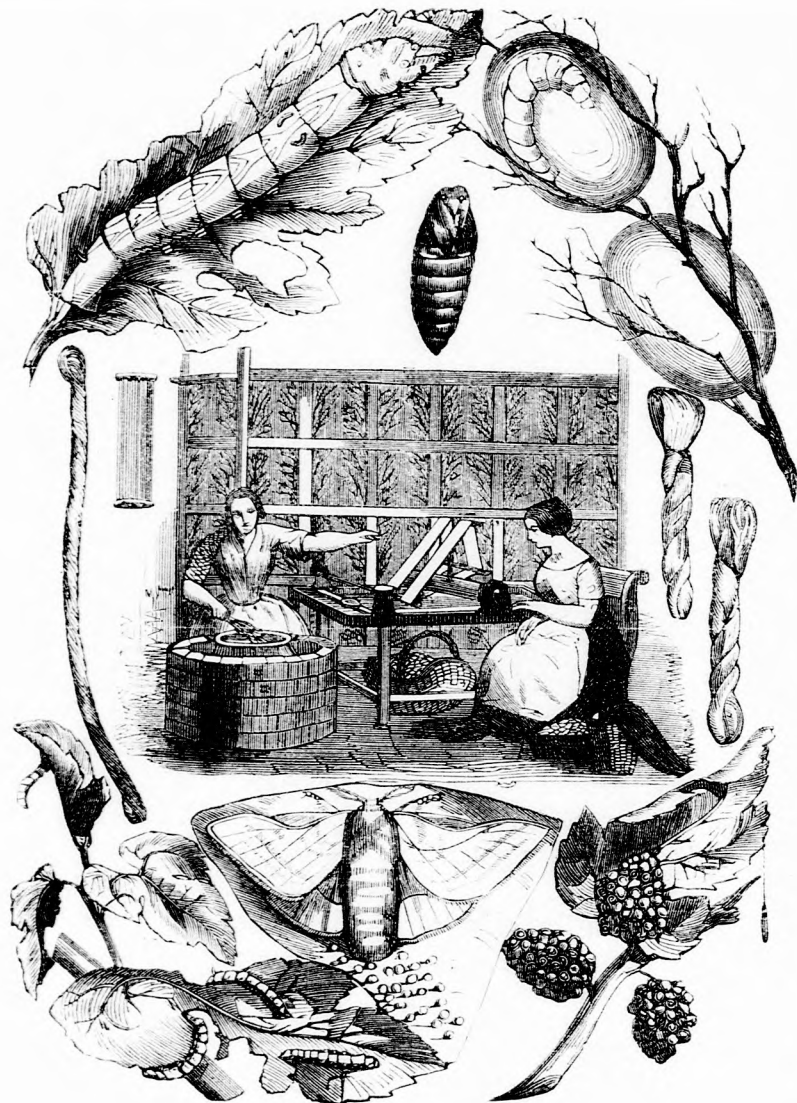
Gizike pironkodva rejté el arcát atyja karjai közt és őszinte hangon mondá:

— Nem, nem teszem többé! Soha sem felejttem el ezt a tánczot.

Ezután maga is jó izüen nevetett az éjjeli keserves multság fölött s azontul igyekezett leszokni régi rossz hibájáról. És ha néha mégis megfélekedezett s ismét mondott afféle bolondságot, csak annyit mondtak neki: »Nem akarsz három napig

1874

tánczolni?« s Gizike azonnal eszére tért, visszavette dicsekvő szavait. Lassan-lassan egészen leszokott aztán e hibáról s most oly kedves és derék leányka, kit mindenki méltán szeret.

A SELYEMBOGÁR. (Lásd a 407. lapon.)

BÁLVÁNYIMÁDÓK.

(Képekkel a 412 és 413. lapokon.)

MESSZE, egészen más világrészekbe, Afrikába, Azsiába ha utazunk, nagy népeket, sok száz millió embert találunk,

kik még mai nap is balványokat imáduak épen úgy, mint őseik ezer meg ezer esztendővel ezelőtt.

Vannak népek, különösen Afrikában, Ausztráliában, melyek épenséggel semmi

FOGADATLAN KÁRPITOSOK. (Lásd a 410. lapon.)

vallást sem ismernek s majdnem egészen vad állapotban bolyonganak a pusztákon, erdőkben. Más népek ellenben már igen magas fokára jutottak a miveltségnek, főleg Azsiában és ősrégi idő óta szép váro-

sokban laknak, jól mivelik földjeiket, vannak tudósaik, költőik, értenek mindenféle hasznos mesterséghez, — de azért a bálványimádást nem hagyják abba. Egész sereg kisebb-nagyobb istent csináltak ma-

guknak, építettek számukra helyenként nagyszerű templomokat, szobrokat s oda zarándokolnak messze földről, hogy bálvány isteneik segítségét kérjék. Némelyik bálványkép óriási nagyságu s egyik-másik bálványuknak a jámbor emberek még lovat is kifaragtak kőből, azt hívén, hogy az a bálvány lovagolni is szeret.

A bálványokat aztán ünnepéyeik alkalmával fölciczomázzák és férfiak, nők, gyermekek rettenetesen lármás zene, sípolás, dobolás között körülugrálják.

Némely népek még egyes fákat, hegyeket, folyókat is szentnek tartanak, így p. o. Keletindiában (keressétek meg a térképen) a hindu nép szentnek tartja a Ganges folyót s messziről zarándokol hozzája. A folyó közepén kisebb nagyobb templomok állanak, hol a bálványuk számára hozott ajándékokat papjaik átveszik. A zarándok, ki a Ganges vízében megfürdött, azt hiszi, hogy ezzel ájtatos cselekedetet vitt végbe és nemcsak életében, de halála után is örökké boldog leend.

K I S T E S T V É R E K .

(Képpel a czimlapon.)

Kicsi fészek, madár fészek,
Benne ülnek kis testvérek.
Vad rózsza-ág tartogatja,
Vad rózsza nyílik alatta.

Zeng, zszibong a kicsi tanya
Amig távol apa, anya ;
Nagyocskák már s ha mernének
Bizony már repülhetnének.

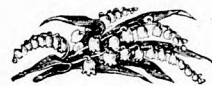
Olyan bamba kis madarak !
Szárnyuk van, repülni tudnak,
S nem élvezik tudományok',
Nem terjesztik ki a szárnyok !

Az egyik szol: »Biz röstellem!
Kivül van már az én helyem.
Megkimélem szüleimet,
Megkeresem kenyeremet !«

Szemecskéje im kiesillan
S egyszerre mint nyíl elillan,
Testvérei nagy ámulva
Hosszasan néznek utána.

S eltünődve rája térnek :
»Igaza van a testvérnek.
Azon legyen minden gyermek,
Hogy szüleit kimélje meg !«

»Azon legyen, ez a rendje !«
A többi is mind így zenge
S kifeszítve szárnyaikat —
Szépen esücsülve maradtak.

PÁSZTOR LÁNYKA.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

PÁSZTOR lányka vagyok én,
Mátra alján lakom én,
Juhaimat, bárányimat,
Soha el nem hagyom én.

Sikon, a domb-oldalban,
Legelgetnek boldogan
S azalatt a pacsirtával
Versenyeznek a dalban.

Ha délre megéhezem,
Van kenyérmém, azt eszem,
S a szalonnát paráztüzön
Szépen rácepegettem.

Ha aztán megszomjazom:
Mellettem a kulacsom,
Fris forrásvíz kotyog benne,
Fris forrásvizet iszom.

Napszálltakor, estenden,
Nyájam haza terelem
S az akolnak küszöbére
Szép eszöndesen lefekszem.

A SELYEMBOGÁR.

(Képpel a 404. lapon.)

MINDAZON szövetek közt, melyeket az emberek ruházatukra használnak, legszebb és legbecsesebb a selyem, melyet még mai nap is csak gazdagabb emberek viselnek s mely hajdan oly drága és ritka volt, hogy csak királynék szerezhettek meg maguknak. Sokáig nem is tudták az európai országok népei, miből készül ez a gyönyörű szövet, mert messze távolból, az ázsiai chinai birodalomból ké-

szen hozták a kereskedők drága pénzért; a chinaiak pedig nagy titokban tartották a selyem készítésének módját, míg végre kiderült, hogy ezt a becses portékát egy igénytelen rovárnak, helyesen mondva, egy lepkefajnak köszönhetjük, — a selyem pillének.

Körülbelül ezerháromszáz esztendővel ezelőtt két jámbor szerzetes elvándorolt egészen Chináig s ott látta, hogy a selymet miként készítik. E szerzetesek, mikor hazatértek, vándorbotjuk belsejét kifurták és oda rejtve hoztak magukkal Európába egy kevés selyemrovar-tojást és — eperfa magot. És azóta Európában annyira elterjedt a selyemtenyésztés, hogy most már minden esztendőben sok-sok millió forint áru portéka készül.

A selyemlepke meglehetősen egyszerű, igénytelen külsejű s épen nem vetekedhetik a pompás színű más pillangókkal. De annál hasznosabb ám s röviden elmondom nektek, miként kapjuk ez egyszerű pillangótól a drága selymet.

A selyembogár, mint minden lepke, apró, köleskásához hasonló tojásokat rak. Ezeket gondosan összegyűjtik, — mert szobában fogva tartja a pillangókat a selyemtenyésztő, — s jól becsomagolva őrzi egész télen át a tavasz végeig, mindaddig míg az eperfa levelei kint fakadni nem kezdenek. Mikor az eperfa zöldül, akkor a tojáskákat meleg szobába viszik és alkalmas módon szétterítik. Alig néhány nap múlva a piczike tojáskákból aprócska hernyók bujnak elő, olyan aprócskák, hogy alig látszanak; de annál nagyobb az étvágyuk s keresik az ennivalót. Egyebet pedig nem esznek, csak igen zsöngé, friss

eperfalevet. A selyemtenyésztő tehát gondoskodik, hogy a hernyócskáknek legyen mindig friss levelük s ez nem csekély gond, mert a kis hernyók rettenetes falánkok, reggeltől estig folytonosan esznek és szinte szemmel láthatólag növekednek. Két-három nap mulva már egy hüvelyknyi hosszúak s minél inkább nőnek, annál többet esznek. Koronként azonban mégis kénytelenek megpihenni, mert vedlenek, azaz bőrüket változtatják, mintha csupa sok evéstől és gyors növéstől nem férnének meg a bőrükben. Minden hernyófajta így van ezzel s csak abban különböznek, hogy némelyek csak kétszer vedlenek, mások többször s nevezetesen a selyemhernyó négyszer, sőt ötször is. Ilyenkor a hernyó elbágyad, nem eszik s jó ideig mozdulatlanul fekszik egy helyen. Régi bőre gyorsan megszárad, megkeményszik megpattan s a hernyó kibújik belőle, új bőrrel, sokkal frissebben és nagyobbban, mint azelőtt.

A selyemhernyó, miután négyszer vagy ötször átessett ilyen változáson, végre az utolsó változáshoz készül, — ahhoz, hogy pillangó váljék belőle, mint

minden más hernyóból. És épen akkor készíti azt a finom fonalat, melyet mi selyem néven ismerünk.

PÁSZTOR LÁNYKA. (Lásd a 407. lapon)

Azt bizonyosan olvastátok s akik fáján laktok, láttátok és épen most minden nap láthatjátok, hogy a hernyó, mikor

lepkévé át akar változni, valamely csendes helyen meghuzza magát, odatapad a fához s mozdulatlanul marad; külső bőre elváltozik, idomtalan hán válik belőle s külsőleg holt-nak látszik; de ezalatt bent a hernyónak egész teste más alakot nyer, szárnyai nőnek s néhány nap mulva keresztültöri a külső burkot és vigan elröpül.

Vannak hernyófajok, melyek ez átváltozás idejére sajátságos hálóbá fonják be magukat; e fajták közé tartozik a selyemhernyó is.

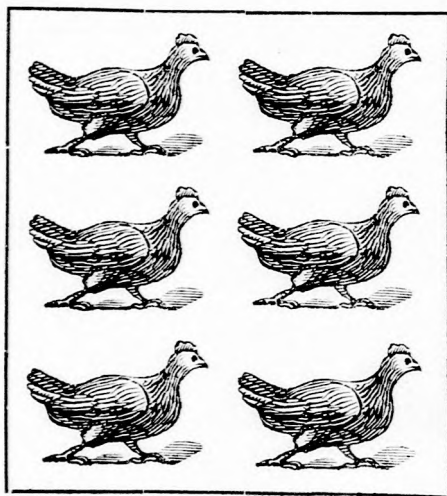
Mikor elérkezett az ideje, hogy átalakuljon, a selyemhernyó kezdi magát befogni. Ezt pedig csak olyképp teszi, hogy szája mellől tapadós nedvet ereszt, mely vékony, finom szálakká nyulik. A hernyó addig mozog, forog, míg e szálakkal egész teste vastagon be van fődve, úgy hogy többé nem is látszik egyébnek, mint valami rendkívül finom czérna gombolyagnak. És ez a selyem.

Ha a magát ekként befött selyembogárt sokáig így hagynák, akkor nem lehetne selymet kapni belőle, mert néhány nap mulva a hernyó bent átalakul lepkévé keresztültöri a fonadékot és kibújik, a finom

szálakat pedig többé nem lehet használni semmire. Ezért tehát, mielőtt a selyempille egészen átváltoznék, forró kemenczébe, vagy pedig forró víz gőze fölé teszik s így megölik. Ekkor aztán a rendkívül finom, gyöngé szálát, mellyel a hernyó magát befonta volt, lefejtik, — lemotollálják — s így kapják az ugynevezett nyers selyemfonalat. Egy-egy hernyóról körülbelül 800 rőf hosszú fonalat lehet legombolyítani; de ez oly vékony, hogy több ilyen szálát kell összefonni, hogy egy igazi, czérna vastagságu fonal váljék belőle, melyből aztán a selyemszövetet szövik.

A selyemtenyésztők azonban nem ölik meg mind a magukat befont hernyókat, hanem egy résznek engednek lepkévé fejlődni. Ezek aztán kibujnak és tojásokat raknak. E tojásokat összeszedik s a következő esztendőben újból kezdik a tenyésztést.

KÉPREJTVÉNY.

FOGADATLAN KÁRPITOSOK.

(Képpel a 404. lapon.)

APÁCSKA karszéke csöppet sem gyönyörű,
Sima a kabátja, szintelen, egyszerű,
Pedig mily ragyogó az asztal abrosza,
A szép színektől mint a mező ragyog a!

A szék is hadd legyen virágos, takaros;
Legyen oly ragyogó, mint eme nagy abrosz.
Szép színes papírost metéljünk apróra
S ragasszuk bé vele. Örül majd apóka!

No Gyula, Erzsike, szabjátok szaporán!
A pépet keveri kis öcsénk, Adorján,
Mig én az esettel bekenem a széket:
Addig ti gyerekek csikokat metéltek!

S haza jött apácska, és amint belépett
S meglátta a tele pacsmagolt karszéket,
Haraggal kérdezé: »Hát ezt ki művelé?
Aligha nem Szidi. Gyorsan apád elé!«

S a kis lány szepegeve sompolyg a szobába
A többi gyerek is pityergve utána.
»Hisz mi jót akartunk,« rebege Szidike.
»Csitt!« kiált rá apa. »Mit tettél? Illik-e?

»Mihez nem értetek, ahhoz ne fogjatok!
Hát édes mamának miért nem szóltatok?«
Igy szidta Szidikét s mind sirtak versengve.
Elbúttak sarokba szörnyű mód kesergve.

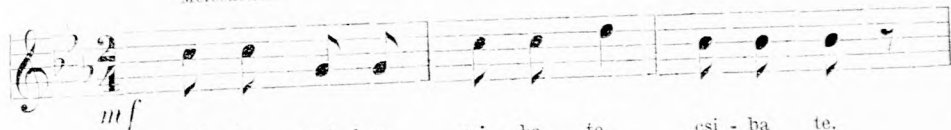
És legott szivaecsal, esőbörrel im belép
S neki a karszékek: Örzse, a vén eseléd,
Ugy a hogy telhetett, lemosta, kaparta.
Nagybusan nézték a gyermekek s az apa.

„CSIBA PAJKOS”

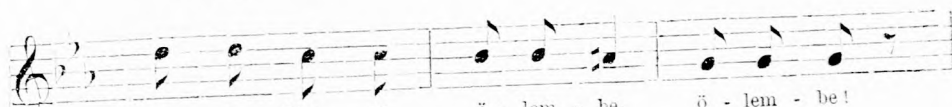
Szövege a „Kis Laps”-ból.

Dallama: *Kohánytól.*

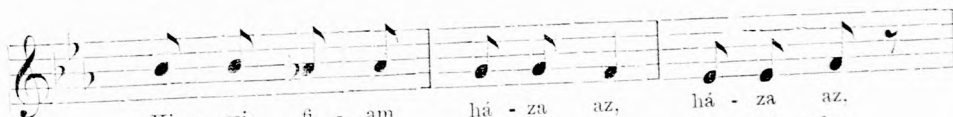
Mérsékeltten

Csi - ba paj - kos, csi - ba te, csi - ba te.
Majd fog ve - led ját - sza - ni, ját - sza - ni.

Nem te ülsz az ö - lem - be, ö - lem - be!
Mi - kor meg - nő kis Da - ni, kis Da - ni,

Ki - esi fi - am há - za az, há - za az.
De még mos - tan ki - esi - ke, ki - esi - ke,

Meg - ér - tet - ted? kis ku - vasz, kis ku - vasz!
Az - ért Paj - kos, csi - ba te, csi - ba te!

p Csi - ba Paj - kos, csi - ba, csi - ba, csi - ba te; csi - ba te,

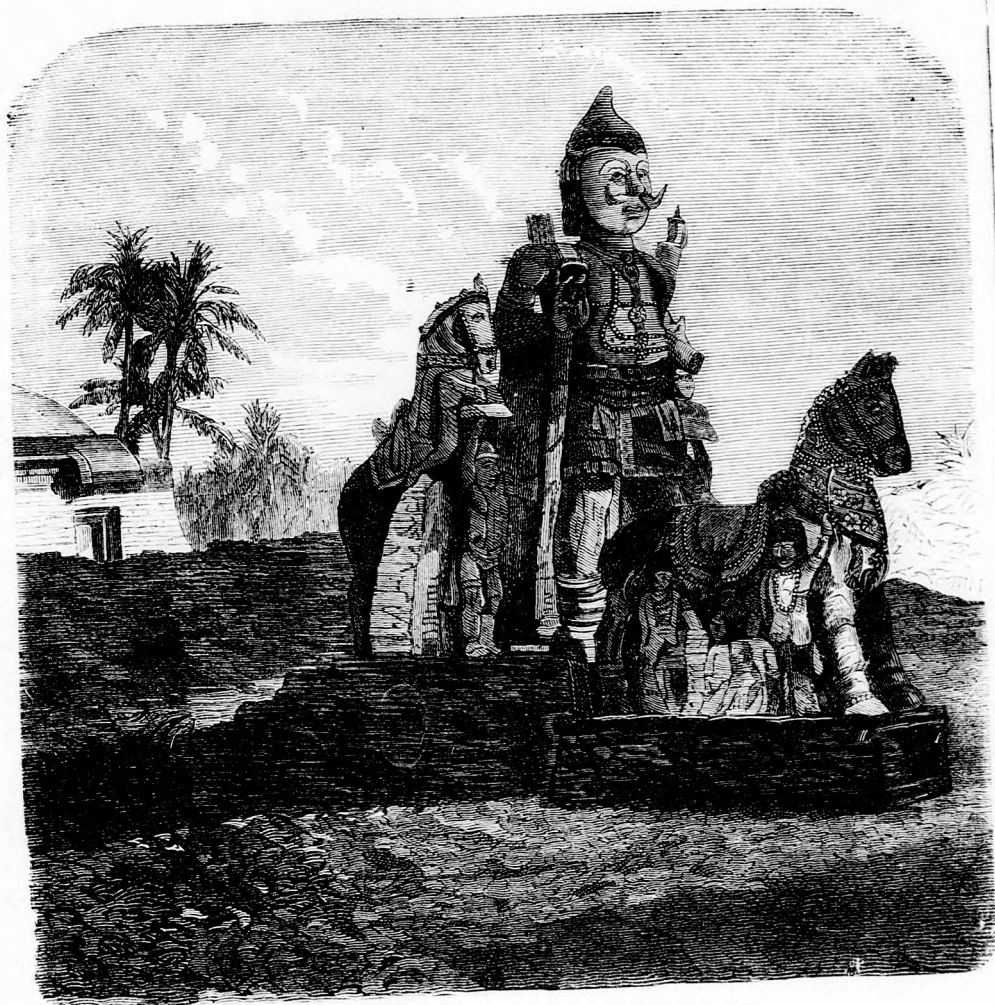
Csi - ba Paj - kos, csi - ba, csi - ba, csi - ba te. csi - ba te!

1874

ÁZSIAI BUDAVÁNYTUDOMÁNYI EGYETEM A FOLYÓRÁNY. (Lásd a 405. lapot.)

ÁZSIAI POGÁNY BÁLVÁNY. (Lásd a 405. lapon.)

A GÉM.

(Képpel a 416. lapon.)

AHÁZAK közelében, sőt gyakran a kéményen tanyázó gólyának számos rokona van kiint a szabadban. A sokféle daru úgy, mint a különböző fajta gémekek mind épen olyan hosszulábú és

hosszuyaku madarak és egy családból valók. De a gémekek legtöbb faja kisebb a daruknál és a gólyáknál; csak abban egyeznek meg, hogy mindnyájan nagyon gyávák és rettentően falánkok, pedig akármennyit esznek, mégis mindig soványok maradnak s hosszú lábuk vékony, mint a pipaszár.

A gém, épen úgy, mint a gólya, kitűnő halász s még az olyan nagy halat is, melyet nem bir kiemelni a vízből, megtámadja s megsebzí éles, erős csőrével. A folyók, patakok sekélyes partján begázol a vízbe s lábai nagyon hosszúak lévén, meglehetősen mély vizet is meg tud lábalnia nélkül, hogy tollazatát megneveltesítene. Ott a vízben aztán mozdulatlanul áll és lesi a halakat: mihelyt egy-egy szerencsétlen halacska közelbe uszik, a gém hirtelen lenyújtja hosszú nyakát, bekapja prédáját és kényelmesen kísétál a szárazra, hol gyorsan fölfalja, még pedig mindig úgy, hogy előbb a hal fejét nyeli le. Ha az egyikkel elkészült, visszamegy a vízbe, újból prédára les és ezt órákon át folytatja, úgy hogy egy tuczat halat is megeszik, míg végre megelégt. Akkor eltávozik és pihen, de csak rövid ideig, mert akármennyire jóllakott, néhány óra múlva már ismét éhes és újra kezdi a halászatot. Még este és éjjel sem nyugszik, hanem a holdvilágnál folytatja a halászatot. De mikor sötét az éjszaka, akkor böjtölnie kell.

Fészket fák tetejébe szereti rakni, de még inkább szereti, ha más valamely nagyobb madár fészket elfoglalhatja s nem kell a fészekrakással bajlódnia.

A gém rendkívül magasan tud römpülni, úgy hogy csak kevés madár követheti. Ezért a régi időkben, mikor a nagy urak még sólyomvadászattal mulattak, rendszeren azzal mutatták meg sólymaik kitűnőségét, hogy gémekeket fogattak velök. De nem csak magasan, hanem igen gyorsan is tud a gém römpülni, mert testehez képest szárnyai rendkívül nagyok és erősek.

Nálunk Magyarországon a gém számos faja él, de leghíresebb a kócsagos gém, melynek gyönyörű tolla a magyar diszruhához tartozó kalpag ékességéül szolgál.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XII-ik. köt. 22-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Bankos Margit és Izidóra, Turcsányi Elemér, Sárközy Kázmér, Lichtmann Vilmos, Ruby Anna és Melánia, Bódy Irma, Barezán Etelka, Altmann Tiní, Buday Emma, Kumer Béla, Kunstadt Malvin, Jakab és májer, Kremiczky Józsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Buday Emma. Az „e“-ben való irás nem nehéz s nem is új dolog. — Lichtmann Vilmos, Daróczy Pista s Neumann Gyula földárványait mint szép szorgalomnak biztató jeleit tekintem s közülök időnkint ki is fogok adni egyet-egyet. — Dorina. A levél, a kért foglalat, elindult. — Krausz Flóra. A rejtvény megoldását nagyon is későre küldötted be. Több hónappal a határidő után. Jövőre szemesebb fogsz lenni, ugy-é bár? Küldeni rejtvényt, küldhetsz, de ez nem azt jelenti, hogy közlöm is. Csak ha nagyon jó. — Marosi Dénes. A lomniezi csücsnek igenis van neve; ez hogy: »kakasdi csücs«: kár hogy nem élnek vele. — Láng Menyhért. A majális leírásához több szín kell, mint amenyit alkalmaztál. Vagy azért száraz a leírás, mert esős volt az idő? — Boros Benyus. Meg fogom rajzoltatni. — Guttman Flóra. Kéréseddel nem magad állsz. De, mint e rovatban is olvashattad, nem tehetem; a multkor okait is fejtegettem. Ha fényképpel beéred, ird meg világosan a címet és — míg nem lesz fogytán a készlet — szívesen küldök. — Barezán Etelka. A bérmentelen vagy hiányosan bérmentesített leveleket, a szerkesztőségi szolga, utasításához képest, ki sem váltja. A rejtvényelég jó. — Gy.-Szt.-Mártonból levelezési lapot kaptam névaláírás nélkül. — Holicsar Arthur. Ügyes; meg fog jelenni. — Török Sarolta. Az a hétfő már egyszer megjelent. A »Sári« ellen mikor vétettem? — Pollák Julesa. Német »Kis Lap« Magyarországon nem jelen meg. Volt egy, de az már három éve, hogy megszűnt. — Kollerich Margit. A levelet nem vettem. Az apróságokból egy beválik. — Kres-

kay Piroska és Emma. Már mind megjelentek. — Singer Janka. Kéréssel, világosabb fogalmazásban, a kiadó-hivatalhoz fordulj. — Vadnay Margit. Nagyon is könnyű. Valami fogasabbat. — Szücs Lajos és András. Egyik-másik megüti a mértéket. Majd válogatunk bennök. — Sziklássy Etelka. Talán még e nyár folytatában megkőthetjük a személyes ismeretséget. Addig is add át legszívélyesb üdvözlésemet. — „Mozgó Gyulka.“ Nem felel meg igényeinknek. — Diószegi Ida. Örvendek az örömnök. — Br. J. (N. Krs.) Kéziratot a szerkesztőség nem ad ki a kezéből. — Macher Ernő. Az egyik jó; a másik is az, de már alig tud állni szegény az öregségtől. — Angyal Béla. Ez is meglehetősen ócska. — Zink Antoinette (s nem Antoniette, ha már francziásan akarod írni a neved); — a kérdett névrokon tartózkodási helye iránt legjobb egyenest a kiadó-hivatalt kérni meg, mely a fölvilágosítást szívesen megadja. — Oránetz József. Csak nem gondolod, hogy a föladványokat vasládába zárva küldik be? — Györy Tibor. Kár volna azzal a csekélységgel vesződni. — Keresztes Ilona és Gizella. Ti is csekély véleménnyel vagytok olvasó-társaitok felől. — Bős Ilonka. A »Kis Lap« nem az által

akar örömet szerezni kis olvasóinak, hogy rejtvényes dolgozataikat közli, melyek jobbára gyöngék, — hanem igenis azért, hogy számukra mulatságos és tanulságos olvasmányt nyújt.

Kis értesítő.

Ismét egy határköhöz értünk, szeretett kis olvasóim. Jó kedvvel, szeretettel követtetek idáig. Meleg kályha tűzénél, virágzó lugas alatt, otthon a házban esti lámpás mellett, s kívül a mezőn fűárnyékában: mindenütt hallottátok Forgó bácsi mesélő szavait, derítő tanait, oktató dalait, apró s nagy rajzait.

Ezentul is így lesz. Együtt tanulgatunk s együtt danolgatunk.

A viszont-találkozásig!

Szerető hívek

FORGÓ BÁCSI.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel fölkérjük a „Kis Lap“ azon előfizetőit, kiknek előfizetésük június hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legcélszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ Kiadó-hivatala.

1874

A GÉM. (Lásd a 413. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.